

Spravodaj Írsky vlkodav Slovensko

Číslo vydania: 1 / 3 Q

Po rokoch sa vracia spravodaj pre priaznivcov plemena írsky vlkodav:

Po dlhom zvažovaní som sa rozhodla prispieť do našej komunity niečím, čo nám chýba. Toto číslo je skúšobné a budem rada, ak mi budete pomáhať s príspevkami, ktoré mi môžete posielat' na mail tw.spravodaj@gmail.com. V každom čísle si predstavíme jednu slovenskú chovateľskú stanicu a keď minieme už tie slovenské, tak budeme pokračovať so zahraničnými. Budeme tu uverejňovať aktuálne vrhy, víťazstvá, zaujímavé články a mnohé ďalšie.

Suprime BIS z Mojmíroviec zo slovenského chovu:

Brave Bruce of Cubadel

Chovateľ: Adela Šinková

Majiteľ: Martina Mariščáková

Gratulujeme chovateľke a aj majiteľke

Výsledky Mojmírovce:

- **World Sighthound Cup 3.8.2024**

World Cup Winner 2024, BOB - BRAVE BRUCE OF CUBADEL

World Cup Winner 2024, BOS - BEAUTIFUL BRENDA OF CUBADEL

World Cup Junior Winner 2024, Junior BOB - MONSTERS INC LIFE TAGETES LYNYLATA

World Cup Junior Winner 2024 - JOSEPHINE CASIDY RAY

Závěrečné sůťaže:

BIS Puppy 2 - DERIN DALGA OF CUBADEL

BIS Junior3 - MONSTERS INC LIFE TAGETES LYNYLATA

BIS Pracovnej triedy1 - HIGSS AR'DAROTH

BIS Čestnej triedy1 - BEAUTIFUL BRENDA OF CUBADEL

Najlepší pár - CHERYL CASIDY RAY + EARAGAIL VARDEN CASIDY RAY

BIS1 - BRAVE BRUCE OF CUBADEL

- **Klubová výstava 4.8.2024**

Klubový víťaz, BOB - BRAVE BRUCE OF CUBADEL

Klubový víťaz, BOS - DAVID'S PINK STAR OF IRISH WORLD

Klubový víťaz mladých, Junior BOB - JOSEPHINE CASIDY RAY

Klubový víťaz mladých - MONSTERS INC LIFE TAGETES LYNYLATA

Závěrečné sůťaže:

BIS Minor puppy 2 - ERNESSITEE OF IRISH WORLD

BIS Puppy 2 - DERIN DALGA OF CUBADEL

BIS Pracovnej triedy1 - ETERNAL ESME ERDOR IRIS

BIS Pracovnej triedy3 - HIGSS AR'DAROTH

BIS Čestnej triedy2 - CHERYL CASIDY RAY

Najkrajší pár 3 - CHERYL CASIDY RAY + EARAGAIL VARDEN CASIDY RAY

Najlepšia chovateľská skupina - CUBADEL

Supreme BIS - BRAVE BRUCE OF CUBADEL

natureca

BONBÓNY Z OVČÍHO TUKU

- zdravé a lehce stravitelné pamlsky pro psy
- příznivě působí na zažívací trakt, pokožku a srst
- napomáhají vstřebávání vitamínů A, D, E a K
- jsou zdrojem omega 3, 6 a 9 mastných kyselin

s česnekem
zvyšují odolnost organismu
proti parazitům, blechám
a klíšťatům

s mořskou řasou
podporují imunitní
systém a obranyschopnost
organismu

s lososem
příznivě působí na
činnost srdce
a kardiovaskulární systém

www.natureca.eu

To nejlepší a nejzdravější pro vašeho čtyřnohého společníka!

Zdravotné okienko:

Leišmanióza psov môže byť nechceným suvenírom z dovolenky

Dovolenková sezóna je v plnom prúde. Majitelia psov, ktorí s nimi cestujú do zahraničia, by však mali byť pred každou cestou obozretní a uvedomiť si možné zdravotné riziká spojené s dovolenkou s domácim miláčikom. Parazitológovia zo Slovenskej akadémie vied upozorňujú na výskyt prípadov závažného parazitárneho ochorenia – leišmaniózy na Slovensku, ktorú si psy prinášajú hlavne z krajín južnej Európy.

V priebehu posledných desiatich rokov sa globálne zmeny postarali o šírenie pôvodcov ochorení do oblastí, kde sa predtým nevyskytovali. Okrem klimatickej zmeny má na tejto situácii vysoký podiel čoraz intenzívnejší trend cestovania s našimi psími spoločníkmi. Ešte sme nedokázali zvládnuť prítomnosť „srdcového červa“ a dirofilariózy prenášanej komármi, a našich psov ohrozuje ďalší nebezpečný parazit - *Leishmania*.

„Leišmaniózu u psov spôsobujú jednobunkové parazity, ktoré prenášajú mušky – kútočky, bodavý hmyz z rodu *Phlebotomus*. Najčastejším pôvodcom ochorenia u psov je druh *Leishmania infantum*, ktorý k svojmu menu prišiel vďaka tomu, že táto infekcia sa historicky vyskytovala hlavne u detí,“ vysvetľuje Martina Miterpáková z Parazitologického ústavu SAV, v. v. i.

Parazit napáda bunky kože, sleziny, pečene, lymfatických uzlín a kostnej drene, ktoré sú súčasťou imunitného systému, čo má za následok veľmi vážne poškodenie organizmu. Ochorenie môže dlhú dobu, aj niekoľko rokov, prebiehať bez príznakov, avšak infikované psy sa takto stávajú neodhalenými nosičmi parazita. Medzi typické príznaky, ktoré môžu majitelia psov a veterinári pozorovať, patria zmeny na koži, výrazný úbytok svaloviny hlavne na spánkoch a sánke (tzv. hlava starého psa), strata srsti (primárne na hlave a nohách), zväčšenie lymfatických uzlín, či extrémne prerastanie pazúrov.

Aj keď prirodzená cirkulácia leišmanií na Slovensku zatiaľ nebola potvrdená, v posledných rokoch si túto infekciu ako suveníry prináša čoraz viac psov – cestovateľov. Medzi rizikové destinácie patria Španielsko, Portugalsko, Grécko, Taliansko, ale aj najobľúbenejší cieľ našich dovolenkárov, Chorvátsko, kde sa parazit vyskytuje najmä v oblasti strednej Dalmácie.

Vzhľadom k tomu, že liečba tejto parazitárnej infekcie je finančne aj medicínsky veľmi náročná, a že aktuálne na trhu dostupné lieky ju nie sú schopné úplne vyliečiť, ľudia cestujúci so svojimi psami by sa mali zamerať na preventívne opatrenia.

„Pre psov cestujúcich zo Slovenska do Stredomoria je možné odporučiť použitie insekticídnych sprejov ako ochranu pred vektormi parazita a ich držanie vo vnútri za súmraku a úsvitu, keď sú mušky najaktívnejšie. Po návrate z dovolenky v rizikovej krajine môže majiteľ požiadať veterinárneho lekára o test na prítomnosť protilátok voči tomuto parazitovi,“ odporúča parazitologička a zároveň zdôrazňuje, že leišmanie sú prenosné aj na človeka, aktuálne sa v Európe vyskytujú hlavne prípady infekcie importované z trópov.

Spracovala: Katarína Gáliková
Zdroj foto: unsplash.com, ESCCAP

Predstavujeme Vám chovateľskú stanicu Casidy Ray

Celý môj život bol spojený so zvieratami. Žili sme však v byte a moji rodičia mi nedovolili mať psa ani mačku, len andulku a škrečka, takže som sa vždy snažila zachrániť nejakých túlavých psov, kŕmiť ich, venčiť ich a robiť si z nich priateľov. Neskôr som začala jazdiť na

koňoch a v roku 1987 som šla na Veterinárnu univerzitu. Po 2 rokoch som školu opustila, začala pracovať ako zootechnik v poľnohospodárskej firme a pracovala som s dojniami a teliatkami. Bol to rok 1989, najdôležitejší rok pre našu krajinu, pretože padol komunistický režim a otvorili sa nám nové možnosti. Rozhodla som sa opäť študovať a vybrala som si Poľnohospodársku univerzitu. A tu sa to stalo. Po druhom roku som mala možnosť ísť na letnú brigádu do Veľkej Británie. Bol to rok 1992 a tu som prvýkrát stretla írskeho vlkodava. Jeden pes

bol v susedstve vedľa farmy, kde sme pracovali, a zamilovala som sa. Bola to láska na prvý pohľad.

Trvalo mi dlhých 11 rokov, kým som si kúpila svojho prvého vlkodava. Skončila som univerzitu, vydala sa, presťahovala sa do domu a mala 2 deti a až potom som konečne mala čas a dostatok priestoru na kúpu svojej prvej sučky. Takže v roku 2002 prišiel do nášho domu prvý malý zázrak Casidy ray Kilfane. Jej povaha bola úžasná a otvorila mi dvere do tohto bláznivého sveta psov. Pomaly som začala chodiť na výstavy, potom som s ňou objavila coursing a definitívne som si uvedomila, aké úžasné stvorenia vlkodavy sú. Casidy nemala rada výstavy a ja som bola len začiatočník, takže sme s ňou dávali prednosť coursingu a dlhým prechádzkam v lese. Nikdy som na nej neodchovala vrh, ale dala som po nej meno mojej chovateľskej stanici Casidy ray.

Pre mňa sú vlkodavy stále chrtmi a mali by behať a vedieť loviť, preto sa snažím s nimi venovať coursingu. Ale nikdy ich nemusím učiť, ako loviť. Zvyčajne, keď prvýkrát uvidia návnadu, vedia, čo s ňou robiť. Všetci majitelia a chovatelia vlkodavov vám vždy povedia, že jeden nestačí, takže v roku 2004 sme si zaobstarali ďalšiu sučku Pluirean von Schloss Neuschwanstein a potom som začala uvažovať o chove. A pretože sme naozaj malá chovateľská stanica, v mojej 22-ročnej histórii som mala „len“ 11 vrhov. Každý pes v našej rodine bol jedinečný originál a o každom sa dá niečo napísať.

Pluirean von Schloss Neuschwanstein alias Lajla k nám prišla ako 8-mesačný „teenager“, mala za sebou ťažký štart do života a stratila dôveru v mužov. Na druhej strane milovala ženy a deti. Ale keď si definitívne uvedomila, že jej už nikto neublíži, bola schopná zomrieť za kohokoľvek v našom dome a bola absolútne lojálna a ochotná

so mnou ísť kamkoľvek. S ňou som si začala skutočne užívať výstavy. Dala mi 2 vrhy. V prvom vrhu bola len jedna sučka a nenechala som si ju, ale 3 z toho vrhu žili viac ako 10 rokov. Z jej druhého vrhu v roku 2008 som si nechala Brave Casidy ray. Bola to absolútne šialená lovkynia ale bola aj veľmi úspešná na výstavách. Skončila s mnohými titulmi, ale najväčším pre mňa bol jej medzinárodný pracovný certifikát a titul C.I.B.P. (medzinárodná šampiónka krásy a výkonu). Bola prvou írskou vlkodavkou na Slovensku a v tejto východnej časti Európy, ktorá ho získala. Brave bola pre mňa výnimočná, bola mojou prvou vlastnou odchovanou a nechanou sučkou a medzi nami existovalo zvláštne puto. Mala absolútne skvelý temperament a bola priateľská ku každému, dokonale pokojná a sebavedomá v každej situácii.

V roku 2011 som kúpila sučku z Českej republiky Eclipse Flintstone alias Easy a začala som paralelnú líniu s iným rodokmeňom. Eclipse bola tiež úžasný lovec a spolu s titulmi z výstav sa stala šampiónkou krásy a výkonu a šampiónkou coursingu na Slovensku. Naučila ma veľa a najmä to, ako byť naozaj trpezlivá. Čakať na ňu viac ako pol hodiny pri prechádzke v lese nebolo nič nezvyčajné. Napriek

tomu, ale aj vďaka jej aktívnemu životu, mala povahu psa, na ktorého sa nemôžete

hnevať. Vždy prišla ku mne a ľahla si na mňa, akoby ma objímala, len aby si bola istá, že sa na ňu nehnevám.

V roku 2012 mi Brave dala vrh, v ktorom sa narodilo 6 šteniat a jedna sučka zostala u mojich veľmi dobrých priateľov. Bola to Candy Casidy ray. Jej majitelia milovali výstavy a získali s ňou šampionáty v 11 krajinách. Bola prvou vlkodavkou v histórii, ktorá vyhrala titul rakúskeho šampióna šampiónov. Z tohto vrhu sa dve sučky z - Carmen a Constance Rose dožili viac takmer 11 rokov a Collins 9,5 roka.

V roku 2014 som odchovala vrh s Eclipse Flintstone a pre seba som si nechala jej dcéru Dharma Dew Casidy ray. Bola presne taká, ako sa od írskych vlkodavov očakáva – milujúca, sebaistá lovkynja a vodkyňa svorky – alfa samica. Zdedila veľa po svojej matke. Milovala behanie a lov, medzi ňou a mnou bolo veľmi zvláštne puto, nepotrebovali sme slová, aby sme rozumeli jedna druhej, keby mohla, dýchala by za mňa a ja za ňu. Narodila sa ako posledné šteniatko vo vrhu, ale rozhodne nebola najmenšia a vždy musela byť prvá všade. Bola veľmi zvedavá a chcela všetko objavovať. Bola môj tieň, môj partner a moja spriaznená duša. S Dharmou som začala viac cestovať po celej Európe, nielen do susedných krajín na výstavy a coursingové podujatia. V roku 2015 som znovu nakryla Eclipse a definitívne som sa naučila, že chov nie je len o šťastí a pekných

dňoch. Stratila som ju po pôrode a z 9 šteniat, ktoré sa narodili, som zachránila len 2. A tak sa k nám do domu dostal Eragon Casidy ray. Nemohla som ho predať. Nepočítala som s tým, že si nechám samca, ale osud rozhodol a nikdy som to nelutovala. Bude vždy našim veľkým plyšovým medveďom. Dobrý chlapec s obrovským srdcom a jeho pohľad v očiach bol nenapodobiteľný a nezabudnuteľný. Jeho sestra šla do veľmi milujúcej rodiny ako spoločníčka pre mladé dievča s autizmom.

V roku 2016 som mala vrh s Candy Casidy ray a nechala som si dve sestry. Garden lady bola plánovaná a Geneth musela zostať s nami kvôli jej temperamentu. Bola plachá a

nemohla som ju dať jej potenciálnym majiteľom. Teraz má 8,5 roka a je s nami absolútne v pohode a spokojná. Garden lady Casidy ray mi naplnila život cestovaním. Cestovali sme spolu na mnohé miesta po celej Európe. Najazdili sme viac ako 100 tisíc kilometrov za jeden rok, ale všetko sme si to spolu užili. Vďaka tomu som úplne zmenila svoj život, opustila som pôvodné zamestnanie, konečne som začala pracovať ako osteopata pre

zvieratá – čo som dlho chcela, a to mi dalo veľkú slobodu starať sa o psy a cestovať.

Po Garden lady som si nechala jej dcéru Cheryl a po Dharme ostala u kamarátky v spoluvlastníctve Hope. Z Belgicka som si pred dvomi rokmi doviezla svojho vnuka Eragail Vardena. Proste nám v dome po Eragonovom odchode chýbal štvornohý "chlap". Cheryl mi po svojej úspešnej výstavnej kariére dala zatiaľ môj posledný vrh a jej šteňatá ostali prvý raz všetky na Slovensku.

Ako plynul čas, postupne som vytvorila nepísané pravidlá, ktorými sa stále riadim. Možno je to len môj vlastný názor, ale nikdy nenakryjem sučku viac ako dvakrát za jej život (väčšinou len raz) a robím vrh len vtedy, keď si chcem nechať šteňatko pre seba do budúcnosti. Pri každom vrhu, ktorý urobím, sa snažím

zachovať typ – telo, hlavu, pohyb, štruktúru srsti a povahu. Dlhé a správne zauhlené telo je podľa mňa najdôležitejšou vecou pre dobrý pohyb. V mojej 22-ročnej histórii, čo nie je až tak veľa, som odchovala 11 vrhov so 70 šteňatkami. Žijú po celej Európe. Niektorí chodia na výstavy, niektorí robia coursing, ale čo je pre mňa najdôležitejšie, všetci majú naozaj skvelé rodiny a som s ich majiteľmi v kontakte celý ich život a zvyčajne oveľa dlhšie. Len dvakrát v mojej histórii som musela umiestniť svoje odchovy v dospelom veku do nevého domova, pretože sa situácia v ich rodinách zmenila. Všetko v našej rodine sa pomaly prispôsobilo životu so psami, ale nikdy neuvídite na dvore v mojom dome žiadne koterce alebo výbehy, pretože naši psi jednoducho žijú s nami v akejkoľvek situácii. Snažím sa robiť to najlepšie pre ich zdravie, každoročne robím srdcové vyšetrenie na DCM u všetkých mojich psov, nielen u tých, ktorí sú v chove, a to počas celého ich života. Testujem šteňatka na PSS a robím im DNA profil, ale nie vždy je možné vyhnúť sa zdravotným problémom, ako je torzia žalúdka, osteosarkóm alebo zápal pľúc. Dôležité je, ako využívame svoje vedomosti a skúsenosti pre budúcnosť.

Život s vlkodavom pre mňa znamená veľa, nové skúsenosti a možnosti. Videla som miesta, kam by som inak nikdy, dal mi nových rovnako bláznivých priateľov z rôznych kútov sveta a dáva mi energiu vďaka každodennými rannými prechádzkami v lese. Vlkodavi naplňajú môj život radosťou aj smútkom zároveň. Aktuálne máme doma štyroch psov a pre náš malý dom je to akurát dosť.

Autor: Pavlína Polčícová

ÍRSKY VLKODAV a COURSING

Írsky vlkodav, najväčší zástupca chrtov je medzi ostatnými chrtmi špecifické plemeno. Stretla som sa aj s tým, že niektorí majitelia írskych vlkodavov ani nevedeli, že majú chrta.

Prečo je dôležité robiť s chrtom aj coursing?

Každé plemeno, aj vlkodav má napísaný plemenný štandard. Keďže sa pretekaniu a aj vystavovaniu chrtov venujem už nejaký čas, za plemená chrtov, ktorým sa venujem, môžem napísať, že štandardy sú napísané odborníkmi, ktoré dané plemeno naozaj poznajú a poznajú aj účel, na ktorý sa má/malo toto plemeno používať. Bohužiaľ nie vždy interpretácia štandardu ľuďmi, ktorí sa o výkon nezaujímajú, zodpovedná tomu, čo a ako je tam napísané. Aj ja sama som viacero faktov o anatómii pochopila len vďaka tomu, že s každým mojim chrtom som robila aj šport (coursing/ dostihy). Za roky, ktoré sa športu venujem - ako organizátorka tréningov, pretekov, účastníčka aj rozhodkyňa môžem napísať, že u chrtov dosť platí, že dobre behá chrt, ktorý má k tomu zodpovedajúcu stavbu tela. Takýto chrt má potom z pohybu radosť a ak má aj hlavu nastavenú na výkon dosahuje v športe aj pekné výsledky.

Samozrejme, šport je aj podpora zdravia, pretože dlhodobé kvalitné výkony vie podávať len zdravý jedinec.

U vlkodava, tak ako aj u iných plemien, je od malička najdôležitejšie rozvíjať motiváciu. Od štaniatka sa s nimi hrať a rozvíjať korisťnícky pud, samozrejme s ohľadom na ich fyzický vývin. V minulosti som vlastnila

plemeno barzoj, takže pri vlkodavovi s dlhším behaním treba čakať na jeho fyzický vývin, je to obrovské plemeno a nič sa nesmie uponáhľať. Ale hra s malým vlkodavom, preťahovanie sa o hračku, podporí jeho správne inštinkty. Tu by som chcela vyvrátiť aj mýtus, že chrtie športy podporujú neovládateľnosť loveckých pudov, toto nie je pravda, poslušnosť – privolanie so svojim chrtom môžete mať natrénovanú bez ohľadu na to, či coursing robíte alebo nerobíte. Mojich niekoľko chrtov, šampiónov v dostihoch/coursingu v bežnom živote takmer nepozná/li čo je vodidlo a mohla by som sa s nimi na voľno pohybovať kdekoľvek okrem dostihovej alebo coursingovej dráhy.

Plemeno írsky vlkodav je aj v FCI usmernení pre coursingových rozhodcov popísané ako nie extrémne rýchle, skôr je to bežec na dlhé trate. Rýchlosť by mala byť stabilná počas celého prenasledovania. Toto je výzva pre majiteľov, ktorí by mali svoje vlkodavy držať v

dobrej kondícii a ak začnú pretekať, tak sa s nimi aj pripravovať napr. klusom na dlhých prechádzkach. Ako som už spomenula vyššie, je to zásadná vec, pretože čím je pre psíka pohyb komfortnejší, tým bude ochotnejšie bežať. Írsky vlkodav je plemeno, ktoré na coursingu vyniká spoluprácou medzi jedincami, je úžasné sledovať ako vlkodavy na seba vzájomne pri behu reagujú a snažia sa zaujať čo najlepšie postavenie. Bohužiaľ coursingový rozhodcovia, zvyknutí na rýchle a obratné menšie a ľahšie plemená chrtov často nedocenia kvalitu behov u vlkodavov a vlkodavy niekedy získavajú nižšie bodové hodnotenie v porovnaní s inými plemenami. Je to spôsobené aj tým, že vlkodavov v športe je vidieť naozaj málo a potom v poli vidíte niečo úplne iné ako pri ostatných chrtých plemenách. Ale sú rozhodcovia, ktorí vedia oceniť výnimočné vlastnosti vlkodavov a občas je najlepším psom v poli – best in field aj vlkodav.

Verím, že nadšenci plemena sa nenechajú odradiť a vlkodavov na coursingových poliach bude pribúdať. Takto aj niektorí, ktorí už majú plemeno určitý čas zistia, čo sú dôležité aspekty, aby vlkodav bol naozaj pravým predstaviteľom plemena, čo je dôležité, aby mal silnú psychiku aj funkčné telo. V minulosti som mala plemeno barzov, ktoré je dnes na coursingových poliach jedným z

najpočetnejších, ale v minulosti to v našich končinách vôbec tak nebolo. Na celkovom vzhľade plemena sa to prejavilo tak, že aj vo výstavných kruhoch dnes vidíme viac barzov s pekným aktívnym pohybom pri zachovaní typického vzhľadu plemena. Pri barzoch je už naozaj málo vidieť jedince s ťažkopádnym pohybom, pretože väčšina významných chovateľov barzov dnes súťaží okrem výstav so svojimi jedincami aj na coursingu. Okrem vzhľadu má šport vplyv aj na zlepšenie povahy, keďže s agresívnym, nevyrovnaným alebo nesústredeným jedincom sa kvalitne behať coursing nedá. Takto sa zistí, že v niektorých smeroch je potrebné mať na jedince vyššie nároky a výsledkom je celkové zlepšenie plemena.

Autor: Ing. Daša Šuleková PhD.

Predsedníčka klubu Racing Hounds
Slovakia

Vítěz Krása a výkon za rok 2023 a 2024

Eternal Esme Erdor Iris

Chovatel a majitel: Martina Holbová

Článok od Vás:

Rok 2014 z pohľadu Arlina, írského vlkodava

Ahojte.

Dostal som úlohu od mojej paničky Mati napísať, čo všetko som zažil v roku 2014. Všetko Vám napíšem, ale najprv sa predstavím. Volám sa Arlin, som pes- írsky vlkodava a momentálne mám 4 roky. Bývam v byte v Košiciach. Áno, dobre čítate, v byte, a je mi tam dobre. Vždy, keď chcem, vidím svoju rodinu, prídem si po pohladenie, keď idú moji páni okolo mňa alebo ma prekračujú, keď spím, tak ma pohladkajú, a hneď si všimnú, keď mi nie je dobre. Môžem o sebe vyhlásiť, že som elegantný bežec a výstavný kus, čoho dôkazom sú i nespočetné pohľady feniek každého druhu. Moja atletická a majestátna postava priťahuje záujem i mnohých ľudí- dobre, čo vám budem klamať, myslím všetkých ľudí- a ja som tomu veľmi rád. S mojimi 91 centimetrami v kohútiku som bol stvorený, aby som bol všade stredobodom pozornosti, verte mi, nemožno ma prehliadnuť, možno ma len obdivovať. Ale dosť bolo o mne. Tento rok pre mňa nezačal ideálne. Ľudia to zvyknú nazývať Silvestrom, ale pre mňa to je ako bombardovanie. Moje citlivé uši vedia až bolestne dobre zachytiť príšerný rámus tých bláznivých svetiel, čo praskajú na oblohe, ešte aj keď som doma, tak ich počujem. Bol som doma s pánom, Tibim a Renčou, keď sa začalo to rachotenie. Behal som po byte a nevedel som, kde sa mám skryť. Nakoniec som poprosil Tibiho aby mi otvoril kúpeľňu, tak som sa skryl vo vani a strašne sa triasol. Tibi a Renča nechápali, ako sa taký veľký pes ako ja, môže báť tých svetiel, tak ma upokojovali, kým to neprestalo. Potom som si konečne trochu oddýchol. Našťastie nebol zvyšok roka takýto brutálny. Začiatkom roka som pomáhal paničke a Tibimu robiť coursingové tréningy v okolí Košíc. No poviem Vám, bola to sranda. Na tréningy chodili nielen chrti, ale i všetky možné psíky. A že ich je veľké množstvo druhov, to vám nemusím hovoriť. Niektorí moji kamoši vyzerajú iba ako kopa chlupov s očami, niektorí srsť skoro nemajú, ale všetkých mám rád. Tak som ich učil behať za návnadou, tešil som sa, keď ich to bavilo, ale niektorí sa ani nerozbehli, iba pozerali na svoju rodinu a na mňa, že či to myslíme vážne, pretože oni toto robiť nebudú. Nuž čo, každý má svoje koníčky. Keď sme urobili pár kôl tréningov, tak na jeden z nich prišla pani rozhodkyňa, aby mojim nechrtím kamošom posúdila licenčné behy, ktoré potrebujú zvládnuť, aby sa mohli zúčastniť preteku v Žiline. Samozrejme, že všetci licencie urobili, ved' som ich predsa trénoval ja. Tak sme sa vybrali na pretek do tej Žiliny. No ľudia, rád chodím na preteky a na výlety, ale to cestovanie je strašne zdĺhavé. Ja síce v aute stále zaspím, ale niekedy sa budím každú chvíľu v nádeji, že tam už sme. Na preteku behali všetci kamoši super. Povzbudzoval som ich až tak, že ma Tibi musel zavrieť do auta, lebo som sa mu chcel vytrhnúť a bežať s nimi. Po tejto akcii sme pokračovali v našich tréningoch, ale na žiadne iné akcie sme nechodili. Až mi to bolo divné, lebo

v roku 2013 ma panička prihlasovala na všelijaké výstavy, ktoré nemám rád. Proste je tam nuda, nie ako na preteku, kde sa vždy niečo deje. A zrazu začala panička baliť veci. Jedným okom som kukal, že čo balí. Či balí veci na výstavu, alebo na pretek. Balila veci na pretek. Huráá, niekam ideme, bude to super, budem bežať a už som čakal pri dverách, aby ma náhodou nezabudli, lebo niekedy dokážem byť skutočne neviditeľný. Neveríte mi? Sadli sme do auta a cestovali, a cestovali, mne to pripadalo nekonečné. Keď sme konečne zastali a vystúpili, tak som nikde nevidel lúku, ani ostatné psy. Zrazu z jedného domu vyšla pani, ktorá privítala Maťu a Tibiho, a za ňou vybehli jej vlkodavy. Jeden na mňa vrčal, tak ho zavrela do domu a potom sme vošli dnu do záhrady. Všetko bolo pre mňa nové, tak som oňuchával a prečurával toho uvrčaného vlkoša. Keď som zbadal dôvod, pre ktorý sme tam prišli, až ma zamrazilo. Tá neznáma pani tam mala šteňatá. Moja panička bola celá rozčítaná kvôli tým malým urevaným psom ,no mal som akurát dosť!. Jedného si stále brala na ruky a mojkal ho. Žiarlil som ,akoby aj nie. Veď ja som jej jediný. Vrchol bol, keď ma nútila oňuchať toho malého. Ešte aj Tibi si ho zobral na ruky a mojkal ho. No hotovo!!! Otočil som sa chrbtom a postavil ku dverám, že nech už konečne odídeme. Popritom som dúfal, že toho urevanca tam nechá. Uff, stalo sa. Potešilo ma to. Teraz rýchlo do auta a preč odtiaľto, niekam ďaleko, najideálnejšie domov. Keď som bol v aute, spomenul som si, že veď ideme na pretek, tak som sa trochu upokojil a zaspal. Konečne sme niekde zastali a začali vybalovať. Psy naokolo hovorili iným jazykom, ktorý sa dosť podobal na ten náš. Vyspali sme sa v hoteli a konečne došli na lúku. Teraz rýchlo veterinárna prehliadka a potom konečne behať. Bežalo sa super, užil som si to. Len sme sa s kamošom, s ktorým som behal, nejako nepochopili a nabral som trochu iný smer, ale rýchlo som sa opravil a nakoniec som bol tretí. Po úžasnom dni sme zase sadli do auta a zase niekam šli. Zobudil som sa doma. Po tomto zážitku ma panička a Tibi brávali na ďalšie tréningy, ale nepúšťali ma behať. Dosť ma to hnevalo. Povedali mi, že po tom, čo som predviedol v Brne (to bola asi tá krajina, kde psy inak hovorili), budem behať iba pri bicykli, lebo veľmi vymýšľam na trati. Zamyslel som sa nad tým a zmenil to, už nevymýšľam hlúposti. Tak ma za odmenu vzali na pretek do Žiliny. Bol som tam sám vlkodav, neviem prečo iné vlkodavy nebehajú. Veď je to taká sranda. Tak som si zabehol, dostal nejakú cenu, ktorá ale nebola to pravé, lebo som bol sám. Viac sa mi páči, keď so mnou behajú aj kámoši a potom sme všetci vyhodnotení. Keď sme odchádzali zo Žiliny, išli sme inou cestou. A bola s nami aj Reňa, ktorá nechodí. Bolo mi to podozrivé. Nepáčilo sa mi to. Veď stále chodíme rovnako. Zase sme zastali pred domom tej pani so šteňatami. Povedal som si, že to nejako prežijem. Naši ma vzali so sebou do domu. Vo vnútri bolo len jedno šteňa. Presne to, ktoré si panička pred mesiacom mojkal. Zase ho vzala na ruky, vstala a niesla ho do môjho auta. Ona ho berie domov ?!. Nie, to nie je možné. Nie. Ja ho nechcem. Prečo to robí? Nastúpil som do auta, lahol som si cez celý kufor. Nie, sem do kufra mi ho nedáš. Nevojde sa. Radšej ho nechaj tu. Nenechala ho tam. Dokonca si ho dala na sedadlo vedľa seba. Urazil som sa, ani som sa na ňu a Tibiho nepozrel. Potom začal vtrelec v aute revať,

ach dúfam, že nebude dlho. Povedal som mu nech čuší. Poslúchol ma, až ma to prekvapilo. I keď na druhej strane, som autorita. Po paničke, hrdo priznávam. Možno to s ním nebude až také strašné. Ale stále sa hnevám na paničku, že to dopustila. Šteňa bolo doma nevystaté až-až. Pišal doma, nevedel sa vypýtať, tak som mu vysvetlil, že nech mi povie, keď bude chcieť a ja poviem paničke. Pochopil to až po týždni. Aspoň dačo. Potom po mne začal opakovať, tak som si povedal, že ho aspoň naučím nejaké základné veci. Po čase nás začali oboch brávať do parku. Dovtedy som tam chodil iba ja. Ja som tam mal kamarátov. Zrazu tam bol tento votrelca a tiež chcel mojich kamarátov. Ja som chcel mať svojich kamarátov pre seba. Ale preto, že nie som zlý pes, tak som sa s krpcom o kamarátov podelil. Krpec aj tak stále iba otravoval s hrami. Niektorí sa s ním aj pohrali, no niektorí nechceli. Jedného dňa začala panička baliť veci na výstavu. Dúfal som, že vezme toho hnusného malého. Vzala iba mňa. To, že nemám rád výstavy som už písal, ale keďže všetko zlé je na niečo dobré, tak som sa zamyslel. Ved' som tu sám. Bez votrelca. Mám Tibiho a Maťu iba pre seba. Do kruhu na výstave som šiel po čivave, ľuďom to bolo na smiech. Keďže tento deň bol dlhý a ja som šiel do kruhu až posledný, tak ma to veľmi nebavilo (ako keby ma to vôbec niekedy bavilo). Odbehol som si povinné 2 kolá a postavil do postoja. Zrazu ma panička ťahá bežať ďalej. Ja nechcem, ťahal som sa inú stranu a retiazka mi zaštrngala pri uchu, tak som sa otriasol. Povedal som si, že stačilo. Našťastie si to povedal aj pán rozhodca. Dostal som zdžuba, že som chrt a mám behať, na čo som povedal, že behám coursing. Ale keďže rozhodca nevie našu reč, tak mi nerozumel. Našťastie mu to povedala panička. Po tejto výstave mala na mňa Maťa trošku nervy, keďže som sa nepredviedol veľmi pekne, tak sa mi vyhrážala, že ma prihlási na ďalšiu výstavu. Keby som vedel, že toto má byť moja posledná výstava, tak by som sa správal inak. Tak nás teda Maťa prihlásila na výstavu do ldy. Našťastie iba na 1 deň. No ale čo tomu predchádzalo. Hotová katastrofa! Museli sme sa kúpať, áno konečne niečo, čo zastihlo aj votrelca, a okrem toho i česať a trimovať. Ja tieto procedúry nemám rád a ani krpcovi sa nepáčili. Maťa mi sľubovala, že toto je posledná výstava tohto roku, tak som to vydržal. Prišli sme do ldy a dosť rýchlo

sme boli na rade. Keďže to ide podľa veku, tak krpec išiel prvý. Jemu sa to normálne páčilo. Cítil sa dôležito. Potom som prišiel na rad ja. Keďže mi bolo sľúbené, že toto je posledná výstava, tak som sa krásne predviedol, ved' som aj konečne splnil podmienky na šampióna Slovenska, takže teraz už mám šampiónov štyroch. Maťa nám za odmenu nakúpila pamlsky, sušené mäsko a plno iných dobrôt. Aspoň sa mi to oplátilo. Onedlho nás čakal ďalší výlet. Maťa a Tibi začali baliť veci. Jedným okom som ich špehoval, či náhodou neklamali o tých výstavách. Zatiaľ neklamali, lebo balili veci na pretek. Hneď som vyskočil a postavil sa k dverám. Krpec po mne opakoval. Už mi liezol na nervy, tak som na neho vrkol, že nech si nezvyká. Keď sme boli zbalení, šli sme sa vyvenčiť a hurá na cestu. Zase sme šli dlho- predlho. Keď sme vystúpili, psy v dedine hovorili úplne inak. Nič sme im nerozumeli. Ale našťastie sme bývali u jednej kamošky, ktorej psy hovorili našou rečou. Si predstavte, ona má vlkošov a také mini chlpaté psy,

čivavy. Dosť zaujímavá svorka. Pridali sme sa do svorky a začali sa hrať. Našťastie ani jeden z jej psov nemal ambície byť alfa, tak mi to prischlo, a nemuseli sme sa biť. Jeden síce nabehol, že chcel niečo riešiť, ale ja som sa poriadne postavil, dvihol hlavu, nadýchol sa, zadržal dych a ten drzáň sklopil hlavu a bolo hotovo. Tak to mám rád. Nemusíme sa biť. Ved' sme inteligentní a civilizovaní. Krpec sa hneď začlenil. Našiel si parfáka, ktorého celý večer otravoval. Som bol vďačný tomu psovi, že prevzal moju úlohu v krpcovej hre. Aspoň som si pred náročným dňom oddýchol. Keď Mati ráno zazvonil budík, nechcel som veriť vlastným ušiam. Tak skoro??? Ved' sme spali tak krátko. Ešte ani slniečko nie je poriadne na oblohe. Keď som konečne rozlepil oči, všimol som si, že nie som doma. Ved' my ideme

na pretek, okej, rýchlo vstávame. Reni, Tibi, Mati, šup - šup. Už som čakal dole pri dverách. Och, im to ale trvalo. Keď konečne prišli, naložili nás do auta, krpec sa už vozil so mnou v kufri. Neni to nič príjemné, strašne sa rozfahuje. No, ale naspäť k téme. Zase sme cestovali, ale iba krátko. Keď sme vystúpili, bolo tam plno psov. Hovorili rôznymi rečami, ale dosť ich bolo aj našich. Tibi s Reňou postavili stan, dali tam krpca, ktorý hneď zaspal. Ani som sa nečudoval, ved' sa celú noc jašil s Perrym. Ja som sa nevedel dočkať, kedy prídem na rad. Keďže coursing sa väčšinou behá od najväčších, tak som šiel hneď prvý beh. Ako som sa potešil, keď som zbadal kamošky. Nebudem bežať sám. Super.

Potom som ich oňuchal a spomenul som si, že som s nimi už behal. Áno, bolo to minulý rok v Žiline, keď sme lovili ako svorka. Tak sme si to zabehli aj tu. Jednej kamoške sa veľmi nechcelo, bola unavená z cesty, ale ja som bežal ako drak. Celou dušou, celým telom. Joj, ako som si to užíval. Ešte aj trať bola primerane dlhá, všetko bolo super. Keď sme to odbehli, Tibi ma vzal na relaxačnú prechádzku, aby som sa vydýchal, ale ja som sa ešte chcel vrátiť na trať. Tohto nemám nikdy dosť. Potom sme došli ku stanu, ale nikde som nevidel paničku. Vlastne, keď tak nad tým uvažujem, skoro celý deň som ju nevidel. Iba v prípravnom stane som ju videl, asi bola celý deň tam. Ale mne to nevadilo, trochu som si oddýchol, ved' na tréningoch a aj na pretekoch predtým som behal dvakrát, tak som čerpal nové sily. Bolo tam strašne horúco. Slniečko svietilo celý deň. Našťastie nejaký dobrý ujo alebo teta pustili vodnú sprchu (Tibi to tuším nazval ostrekač, ostrekovič, alebo tak nejako), tak sme sa šli osviežiť do vodičky. V tento úžasný deň mi najviac chýbala rieka alebo jazero, do ktorého

by som sa hodil a schladil. Ani sme sa nenazdali a už nastalo druhé kolo. Na to, že tam bolo okolo sto psov, bolo to dobre zorganizované. Odbehol som to naplno, ale pravdupovediac, musím asi trochu viac makať na kondícii, nezabehol som to tak ako som chcel, ale to nevedí. Tešil som sa aj tak. Potom

sme sa s kamoškami zase trochu poprechádzali a osviežili a zdriemli si. Čakali sme na výsledky. Zase som bol prvý, ale toto ma tešilo viac, lebo som nebežal sám. Zmeral som si sily s kamoškami. Keď sme s Tibim šli pre ceny, tak tam na prvom schodíku ma čakala mega saláma. Musel som ju oňuchať aj olízať. Tibi sa trochu hneval, lebo vraj som mal zapózovať pre fotografov, ale čo ma po nich, keď tam bola saláma. Tak to

Tibi takticky vyriešil. Salámu zdvihol, takže som musel dať hlavu hore, aby mi nezmizla z očí. Z tohto preteku som si odniesol tolko vecí, bol som spokojný. Potom sme sa zbalili a išli nazad ku kamoške s čivavami, ktorá nás čakala s plným hrncom mäska s ryžou a cestovinou.

Maťa, Tibi a Reňa oslavovali, že som vyhral a ja som si pospal. Ráno sme sa zobudili, najedli sme sa, kamoškina mamka navarila skvelý obed pre ľudí (neviem prečo nie aj pre nás, ale vlastne my sme mali fajnú večeru) a šli sme domov.

Po pár dňoch doma začala byť panička nervózna. Stále niekam behala, jazdila, telefonovala, fukala do počítača, niečo riešila. Potom vysvitlo, že chcela pre mojich košických nechrtích kamošov urobiť pretek. Veľmi som sa potešil, lebo sme nemuseli nikam cestovať. Keď prišiel deň preteku, tak by som nervozitu vedel krájať. Prišli sme na miesto, pomáhal som stavať trať a behal som hore-dolu a riešil dôležité záležitosti. Keď už bola trať postavená a psíky odprezentované, tak sa začalo behať. Panička ma požičala ako sparing partnera pre kamoša, ktorým je nemecká doga. Ale Cezi -to je jeho meno- nie je taký rýchly ako my, chrty. Ja som sa vtedy pripravoval na ďalší chrť pretek, preto som do tohto behu dal všetko, ale Cezi nestíhal. Nepáčilo sa mu, že som rýchlejší. Keď sme dobehli, tak som sa mu ospravedlnil, ale bol trochu nahnevaný, urazený a smutný. Na druhej strane mu tento môj tréning pomohol. O pár mesiacov sa stal Majstrom našej krajiny v coursingu (už som Vám písal, že všetko zlé je na niečo dobré), ale o tom potom. Takto zbehol deň nášho preteku. Myslím, že psíky boli spokojné, snažil som sa robiť dobrú náladu a panička sa postarala o to, že nikto neodišiel s prázdnyimi labkami.

Ako som písal trochu vyššie, tento náš pretek som využil na tréning. Pripravoval som sa na pretek v Maďarsku (neviem čo to znamená, Maďarskom to nazvala panička). Bral som to vážne. Po tom, čo som mal na minulom preteku problém s kondičkou, som začal behať pri bicykli. A pomohlo mi to. Pretek v Maďarsku som zvládol skoro bez zadýchania. Teta organizátorka mi dokonca zatlieskala, keď som kusol v cieľi do návnady. Ale nepáčilo sa mi tu. Aj tu som bol sám vlkodav. Krpca nerátam, ten ešte nebehá. Tie jeho dlhé, neohrabané nohy by sa zaplietli a zase by som mu musel pomáhať. Ja sa nezvyknem sťažovať, ale na tomto mieste bolo niečo ešte horšie, než málo vlkodavov. Boli to také malé hnusné tvrdé bodliaky, ktoré sa zachytávali do najhoršieho miesta na tele psa: medzi prsty a vankúšiky na packe. Tieto hnusoby boli všade. Dokonca aj na trati. Niektoré malé psíky dokonca ani neodbehli celé kolo, lebo ich z toho boleli nôžky. Ja mám veľké packy a mám tam iba pár chlpcov, čiže mne to až tak nevadilo, ale tie malé psíky, pripomínajúce baletky, kvôli tomu fakt plakali. Nuž, nejako sme to napokon všetci prežili. Aby som zase nebol zlý, na tomto mieste bolo aj niečo výborné. Bolo tu jazero, do ktorého ma panička pustila. Tak som sa tešil, vlialo mi to nové sily do žíl. Behal som vo vode, hrýzol som ju, tešil som sa. Keď malo byť vyhodnotenie, tak som od radosti vbehol zase do vody. Tibi ma zdžubal, že či chcem takto mokro vyzeľať na vyhodnotení. Bolo mi to jedno, bol som spokojný. Odniesol som si domov pár pohárov, niečo pod zub a Maťa sa tešila, lebo dostala krásnu tašku na

psie doklady. Počas vyhodnotenia sa krpec fahal za mnou na schodíky pre víťazov, ale na to ešte musí počkať. Ešte je malý, ešte by tam nevyšiel.

Pamätáte si, ako som písal, že už tento rok nepôjdem na žiadnu výstavu? Zmenilo sa to. Vôbec som sa netešil. Tibi a Reňa zahlásili, že idú na týždeň za paničkinou sestrou dakam ďaleko. Vraj tam budú letieť, ale to je podľa mňa hlúposť. Ľudia nelietajú. Nemajú krídla. Ešte predtým než odišli, nás Tibi a Maťa vzali na cvičák. Rád tam chodím. Teraz sme tam išli krpca učiť nové veci. Bola tam celkom pekná kočka, čierna nemecká doga. Chcel som ju zbaliť, ale ešte som k nej ani nestihol poriadne dôjsť a už chytila nervy, bol som od nej dobrých pár metrov, ona chytila nervy, odtrhla sa z vodítka a hryzla ma do papuľky. Ja som sa ani spamätať nestihol. Fenky nebijem, ale táto by si zaslúžila. Normálne som mal krv na papuľke a hlbokú ranu. Reňa s Maťou mi to doma ošetrili, ale

vravím Vám, ešte raz ju uvidím, ukážem jej čo je to nahnevať vlkodava. Pár dní po tomto incidente Reňa s Tibim odišli. Tak sme ostali napospas Mati. Maťa povedala, že sa jej nechce byť doma, tak nás prihlásila na výstavu. Neskôr som sa dozvedel, že tie výstavy sú dokonca dve. Viete si predstaviť ako som sa „tešil“. Keď nám balila veci, ani som sa na ňu nepozrel. Sľuby sa preda majú držať, nie takto meniť každú chvíľu. Som sa tešil, že už nepôjdem na výstavu tento rok a ona to zmenila. Veď ja jej to vrátim. Vydvihli sme babku, babka šla s nami na výstavu. Ubytovali sme sa, vyvenčili a šli sme spať.

Uprostred noci začal krpec vystrájať. Nudil sa. Som mu povedal, nech sa upokojí, nech si ľahne a spí, že ho čaká dlhý deň. Nepočúvol. Maťa ho vzala von, aj keď mu nebolo treba. On sa chcel hrať, lebo celú cestu v aute prespal. V tú noc mi riadne liezol na nervy. Konečne bolo ráno a šli sme do haly. Keď prišli na rad vlkoši, išiel krpec dnu ako prvý, bol najmladší. Veľmi som sa smial, lebo som ho videl. Keď išiel do kruhu, pani rozhodkyňa jedla keksík. Keď stál krpec pri nej, položila si keksík na stôl a krpec jej ho skoro zjedol. Ale predviedol sa pekne. Len je ešte neohrabaný. Potom som šiel na rad ja. Vystavovala ma chovateľka, ale neposlúchal som ju veľmi. Po tom, čo som predviedol, Maťa

povedala, že ma už bude vystavovať iba ona. Krpec asi skončil veľmi dobre, keďže sme čakali na koniec výstavy. Maťa ho brala to takej haly, kde bolo strašne veľa hluku a ľudí. Keď sa vrátili, Maťa sa tešila a krpec bol vydesený z toľkých ľudí. Trochu som sa hneval, že tam nezobrala aj mňa, ale na druhej strane, nechcelo by sa mi tam. Konečne sme sa pobalili a šli sme do hotela. Ešte to som Vám nespomenul: Maťa kúpila ohrádku. Aj za to som na ňu nahnevaný. Nemám rád ohrádky, najradšej by som za ňou všade chodil. Babka si ohrádku pochvalovala, už nás nemusela držať, keď panička niekam

odbehla. Keď sme prišli do hotela, dostali sme jesť, panička nám dala také fajné mäsko so šľavou, krpec to nevládal, lebo bol unavený, tak som to dojedol ja. Potom sme si ľahli a spali až do rána.

A ráno zase do haly. V tento deň sa krpec predviedol skvele a mňa Maťa pochválila, že som sa pekne predviedol. Ved' som sa aj snažil. Keď sme dostali papieriky, išli sme si po medaily. Krpec mal dve a ja len jednu. Ja ich mám aj tak doma plno. Nech sa dieťa poteší. Maťa nás naložila do auta, ľahli sme a spali. Keď sme prišli do Košíc, Maťa nás ešte vzala do nášho parku a potom konečne domov. Prišli sme, najedli sa a zaspali. Bol to dlhý víkend.

Keď Tibi s Reňou konečne prišli, tak nám nič nedoniesli. Mohli nám niečo priniesť. Ved' sme ich poctivo čakali. Nevadí, nie je každý deň plný pamlskov. Tibi mi vtedy slúbil, že ešte pôjdeme na jeden pretek. Háďajte, kam sme šli? Do Žiliny. Zase tam bola kamoška vlkodavka a mala so sebou ďalšiu peknú vlkodaviu babu, ktorú som už videl niekde na výstave, ale ešte sme sa nerozprávali. Predstavte si, my sme mali preteky svoriek, ale boli tu aj moji košickí zverenci. Nemecká doga Cezar, toho som už v článku spomínal, nemecká ovčička Amber a kríženec ovčiakov pán Gaston. Oni mali Majstrovstvá nechrtov. Najprv bežali oni prvé kolo, všetci bežali super, len Cezara bolo treba trochu vyhecovať. Potom sme bežali svorky, naša vlkodavia svorka skončila na treťom mieste. Celkom v pohode umiestnenie, aj keď som čakal niečo viac. Nevadí, bol to krásny slnečný deň s kamarátmi a kamarátkami a krpcom. Inak, krpec je už taký veľký ako ja. Potom bežali nechrti druhé kolo. Cezar sa vyhecoval a vydal zo seba všetko, čo mohol. Dokonca sa mu roztrhla dečka a zamotala sa mu medzi predné nohy, ale zvládol to. Nedýchal som, keď som to videl. Nakoniec mal rovnaký počet bodov ako mala Ambriška, a po konečnom porovnaní súperov Cezar vyhral, Amber bola druhá a pán Gaston bol štvrtý. Gastík bol trochu smutný, ale všetci sme ho upokojovali, že toto bol jeho prvý pretek, že už to bude iba lepšie a lepšie. Na konci roka sme zorganizovali ešte jeden tréning, na ktorom bola taká zima, že až sa psy lámali v zákrutách (to sa vraj tak hovorí). Nebojte sa, nikto sa nezlomil, ale keď som sa napil vody, tak sa mi urobili cencúle na brade. Tak toto bol môj rok 2014. A aký bol ten Váš? Teším sa na Vaše príbehy.

Váš Arlin

P.S: Tibiho a Reňu nevolajte týmito menami, oni to nemajú radi. Tak ich môžem volať iba ja. A ešte aj krpec chcel niečo napísať, tak ho sem púšťam.

P.S. od krpca : Ahojte, neviem prečo ma Arlin volá krpec, keď už som vyšší než on. Ja len, že dúfam, že ste mali pekné Vianoce, mne priniesol Ježiško plno hračiek a dobrôt a v Novom roku a celom roku 2015 Vám prajem veľa zdravia, šťastia, lásky a úspechov pre chlupáčov aj pre Vašich ľudí.

Váš Deaglan

Autorka článku: Martina Mariščáková

Broadreach
NATURE+
NATURAL HEALTHCARE FOR PETS

NUTRACEUTIKÁ BIOAKTÍVNE LÁTKY ZÍSKANÉ Z PŘÍRODNÝCH PRODUKTOV

Podporujú, udržiavajú a zlepšujú zdravie a vitalitu.
Účinné samostatne aj ako podporná liečba.

Produkty s obsahom **silných fyto extraktov** a **koncentrovaných dávok superpotravín**, s presne stanovenou účinnou dávkou. **Broadreach Nature+** je farmaceutická spoločnosť so sídlom v Spojenom kráľovstve, **držiteľka mnohých prestížnych odborných ocenení za výnimočnosť, účinnosť a kvalitu svojich receptúr.** Produkty sú vyrábané na humánnych výrobných linkách zo surovín s **certifikátmi vysokej čistoty a kvality.**

Broadreach NATURE+ VISION BER
VETERINARY FORMULA
90 Capsules

Broadreach NATURE+ LIVER CARE ADVANCED
VETERINARY FORMULA
50 Capsules

Broadreach NATURE+ DENTAL DE
VETERINARY FORMULA
60 Capsules

Broadreach NATURE+ FIBIOTIC PRO
VETERINARY FORMULATED
DIGESTIVE CARE
150g Powder

Broadreach NATURE+ OMEGA MAX
Joint + Skin + Coat
Itchy Skin
VETERINARY FORMULATED
100 Capsules

Broadreach NATURE+ URINARY AND CALM CARE FOR DOGS
VETERINARY FORMULATED
100 Capsules

Kúpíte u vybraných veterinárov a na www.lekarenprezvierata.sk

Výhradný distribútor
Via-Sonet, s.r.o.
info@lekarenprezvierata.sk

Príspevky od Vás:

FABIEN MAGNUS COR

Chovateľ a majiteľ: Renáta Komadová

Chovný

Tu môže byť aj Váš príspevok, ak nám ho pošlete.